

לך יד

לך לב!

שנאה

- ובחור

כתבת „העולם הזה“ השתתפה במיפגש של „היתקלות“ -

האופנה האמריקאית להכרת ה„אני“ הכובשת את הארץ

סיים אליהם בשם זה. במיפגש כזה, מתרחשים דברים בלתי צפויים. משתתפים רבים חושפים עצמם במפתיע. בכנות נדירה, מבטאים דחפים ורגשות שאותם לא העזו לגלות בחברה הרגילה מעולם.

כדי לגלות מה מתרחש באנקאונטר של ברנט בחיפה, כתבתי לו, כלקוחה רגילה, על רצוני להשתתף.

בעלון שקיבלתי בתשובה, נאמר, בין היתר, כי החוכנית לשבת הקרובה תהיה „יום של העמקה אינטיסיבית לתוך האני, ושל מודעות מוגברת לעולם סביב“. כן נאמר שם: „אסור להביא סמים, משקאות חריפים, וכלי נשק מכל סוג שהוא. ה-

ריה, פרצו בבכי, גם גברים. משום כך מסרתי, בהגיעי בשבת ה-4 אחרונה לדירה הגדולה ברחוב התשבי 4 בחיפה, לא את שמי, אלא את שם נעורי. את מקצועי מסרתי כמתורגמנית. לא רציתי לגרום לשום טרגדיות. רציתי רק לכסות סיפור.

זה מה שחשבת, בכל אופן, בהתחלה. כאשר יצאתי מאותה דירה, בסוף אותו יום, ידעתי שרכשתי הרבה יותר מסיפור. ידעתי שרכשתי חווייה נדירה: שהצלחתי את הפרויקט את חומת המחסומים המקיפה את האדם המודרני, ליצור קשר נדיר עם בני אדם אחרים.

אשם בכך מיכאל ברנט, סופר יהודי

ליטפו, רק החזיקו בי, הרגשתי כילדה קטנה. „לפתוח את העיניים ולהכיר את האחרים“ הורה הקול.

המבוכה הציפה אותי. פחדתי לגלות במי נתתי את אמוני. פקחתי את עיני, והתקשיתי לשאתן. מזמן לא הייתי כל כך נבוכה. הניגוד בין האנשים הזרים לי והמעמד האינטימי והחם, היה מוזר.

נשמתי עמוקות, והרמתי מבטי. שלושה גברים ושתי נשים עמדו סביבי. הסתכלו בי בחום ואהבה. „זאת אשליה“, הבטחתי לעצמי. למה שאנשים זרים יסתכלו בי ככה? אך לא יכולתי להשתחרר מידע ההרגשה: כולנו אהבנו במבטים, ללא אומר. ומה שהפתיע אותי ביותר: לוא

סקודה ניתנה בקול צלול וברור: „לקום. ולהתחיל להסתובב בעיניים עצומות“.

קמתי כשאר 18 הנוכחים בחדר. חוסר ביטחון הציף אותי. „כשהתחלתי לזוז ב- עיניים עצומות, „כשתחלקו במישהו, תנסו להכיר אותו באמצעות הידיים“, הכריז הקול.

התחלתי לגשש נוכחי, די מודאגת. פתי אום תפסו אותי ידיים גבריות, קירבו אותי אל גוף זר. הידיים הורחו ליטפו את ראשי ופני, עברו על גבי והצמידו אותי אל בעליהן. גבר מלא ובעל כרס קטנה. ניסיתי להרגיש טוב בין הזרועות הזרות, לא הצלחתי. שלחתי יד ומיששתי את ה- פנים הגבריות. נתקלתי בזקן עבות. בעיני רוחי הצטיירה דמותו של אחד הנוכחים. שהציג עצמו. לפני כן, בשם דודיק. * הפריעה לי העובדה שידעתי מי הוא זה שמצמיד אותי אל גופו. נחלצתי מידי, והמשכתי לגשש באפילה. נתקלתי בדמות נשיית. ידי הרגישה חוזה שני ומיד נסוגה. יד רכה, נשיית.

מאת

אלה ברקת

ליטפה את פני — וגם היא נסוגה. המשכתי לגשש באפילה. ידיים ארוכות ורטובות ליטפו את שערי. תי ופני. ידי שלי מיששו חולצת סלנל, כתפיים של בחור. פנים שאינם מכירות גילוח. שוב זיהיתי. בעיני רוחי ראיתי את הצעיר שבתבורה, יהודה, לא הרשיתי היצמדות והמשכתי הלאה. נתקלתי בגופות שכבר מצאו את בני-זוגם. פחדתי מגני עות זרות, ועם זאת, פחדתי שלא להתקל בדמות שתזרים בי בטחון. כסופו של דבר, נחתתי בין זרועות חזר קות סימפטיות. החזקנו ידיים. המגע נעם לי. בקושי התאפקתי לא לפתוח עיניים ולהציץ בפניו.

בן-זוג

מיסתורי

ב אותו רגע הכריז הקול: „כל מי שמצא בן-זוג, שיישאר איתו — ויחד תנסו למצוא זוג נוסף“.

בן-זוגי המיסתורי הוביל אותי בין גור פות צמודים. עד שנתקלנו בנוג שאיתו יצרנו קשר נגיעות שסיפק אותנו. שוב ליטפות. הכרת פנים גבריות ונשיות, בי מגע ונישוח הססני. פתאום נעלם הפחד, סינה מקום לרגש חם, נעים. פני האשה היו רכים כפני תינוק. הפנים הגבריות נעמו מאד למגע. „אפשר גם שישיות“, הכריז הקול.

זרועות מימין ומשמאל הקיפו אותי, הצמידו אותי. הרגשתי עכשו ביטחון ור שלחה. בדמיוני חזרתי אל תנועת-הגזע וריקוד ההורה. הגברים מכל צדדי לא

* שמות המשתתפים הוסוו, מלבד שמו של מיכאל ברנט.

המחיצות ביניהם. צילום זה, כאחרים בעמוד זה, הוא מתוך סרטון-הפירסומה של צבי רחמן לחברת „הסנה“, שסיימתו: „רצונך להשתייך? הצטרף להסנה!“ במציאות זה שונה.

הכל מתחיל בשכיבה משותפת על הרצפה. המשתתפים ב- מיפגש מצויים לרוק מעליהם כל מחשבה זרה, להשיל את

מעגל האהבה

עובר על הוראה זו יידרש לעזוב את המקום. וכך, ללא סמים, משקאות חריפים או נשק, התייצבתי בשבת האחרונה בדירה החיפאית. ציפיתי שלפחות חלק מהמשתתפים ייראו מסכנים או מתוסבכים. הם לא ניראו. כל האנשים בחדר הרשימו בהופעתם הנאה

אמ. יקא, שהקים בחיפה את המרכז לאדם ומלווא, כדוגמת גופים דומים בארצות-הברית, שם, נפוצים כבר המיסגשים ה- אלה, המהווים, בעיקרון, צורה של ריפוי פסיכולוגי קבוצתי. זאת, למרות שהפסיד כולוגים עצמם חלוקים בדיעותיהם לגבי צורה זו או אחרת של מיפגשים אלה, ור למרות שיוזמי החוגים עצמם אינם מתייחד

הייתי בוחרת. בעיניים פקוחות, חמישה אנשים שאיתם הייתי רוצה להיות קרובה — הייתי בוחרת בדיוק חמישה כאלה. בפעם האחרונה שבה התגלתה עיי תונאית בפגישה של המעבדה ל- הכרת האני, כפי שקורא לה יוצרה, מיכאל ברנט — התחוללה טרגדיה: המיפגש כולו התנפץ לרסיסים. משתתפים קיבלו היסט-